

ישראל קורצ'אק קורצ'אק
 ישראל תפרא קורצ'אק

שיחה

יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ה', עמ' 366-367
 תרגום: אורי אורלב

יושב ארנב תחת עץ ארן, מתפנף ועוצם את עיניו.

- טיק! טיק! טיק! טיק! – התעופף ובא דרור, מסתפל על הארנב, מפזר את השלג במקורו, מסובב את ראשו ואת זנבו ואומר:

- שלום וברכה אדון ארנב!

- מה שלומך, כבוד הדרור? – שואל הארנב.

- לא הכי טוב, לא הכי טוב, אדון נכבד. כפור.

[.....]

- אוי, מה שנכון, נכון – משיב בעצב הארנב. – אם בחרף הזה לא יקפא לי האף סימן שאני בריא כשור.

- אה, תתבניש לך שאתה מתלונן – אמר הדרור – יש לכבודו פרוה חמה ועוד רע לו.

- הרי אין לי פרוה על האף – התפעס הארנב. – קל לך לדבר, אדוני, כשניש לך אף קרני.

- איזה אף יש לי זה ענני – פעס הדרור – והרי זה דוע לפל שאתם הארנבים תמיד מתלוננים.

- הרי אתה התחלת לדבר ראשון על הכפור ועל הרעב – התגונן הארנב.

- אתה צודק – הודה הדרור. – סליחה אם העלבתי את אדוני. אבל פאשר קר ואין מה לאכל אז גם מצב הרוח מתקלקל וקל לריב.

עץ הארן הקשיב לשיחה והתערב לבסוף:

- אולי תפסיקו להתפנק, רבותי. עכשו קר, אבל באביב יהיה חם. החטה תצמח ויגדל הכרוב.

כשנזכר בכרוב לקק הארנב בהחבא את שפתיו, ועיניו של הדרור התנצצו למחשבה על שבולי החטה.

- אוי! יהיה שמח.

- כמובן שיהיה שמח.

- אתם רואים – המשיף עץ הארן – השמש תזרח, העצים יוריקו, הפרחים יפרחו והפרפרים יתעופפו.

עץ הארן צחק בעליצות והיה ממה לצחק, מפני שלמחשבה על השמש התחיל הדרור להתנשק עם הארנב. המחזה היה משעשע מאוד.

- אתם רואים – אמר עץ הארן בחייד – האם היה כדאי לריב?

הדרור, הארנב ועץ הארן פתחו בשיחה עליזה כל כך שאכלו שכחו את הקור והרעב.

